

Nu prunkar det

Det finns de som har gröna fingrar – men hos mig sitter det gröna antagligen någon annanstans. I fingrarna finns det hur som helst inte. Fast jag hade en kompis med sån färg på händerna. Han hade en kaktus, en av de fulaste som någonsin funnits. På en skylt stod det skrivet "Nej – jag tål inte kaffe".

Den blomman tålde annars det mesta. Det enda som den inte fick var antagligen vatten. Men frodades, det gjorde den, under hans ovårdande men gröna händer!

Sånt händer inte mig. Jag har till exempel hört att växter, och då speciellt blommor, mår bra av att bli pratade med och att man andas på dem. Pyttsan! Inte för att blommorna dör när jag andas på dem, men ibland tycker jag att det verkar som om kaktusen efter ett kortare samtal sakta storknar.

Om jag sätter ett frö så är det ett under om det kommer upp något, speciellt om det kommer upp det som jag satt. Sätter jag ringblommor så kommer det upp svinmålla, sätter jag morötter så blir det nåt giftigt och stickigt av det hela.

Det enda som växer i min närhet är mitt eget midjemått. Jag är nog en av

de få som satt potatis och skördat rabarber. Det är i alla fall vad jag tror att det var, ungarna hade något latinskt namn för det hela, och jag ville inte fråga. Det är en fråga om auktoritet och respekt.

Avocadokärna har jag naturligtvis provat odla men det var ingen idé. Mina försök att vara pedagogisk har bara lett till att ungarna lärt sig att naturen fungerar på ett sätt, pappa på ett annat.

Jag kan som sagt inte speciellt mycket om blommor, men en sak har jag lärt mig – vare sig de är ätbara eller inte så har alla blommor latinska namn. Barnen kan det där. De svänger sig med namn som mulett kulett latin latrin.

Jag, i min enfald, lever kvar i tron att det gula är en gullviva och det vita en prästkrage om den har gult i mitten, annars är det en vitsippa.

Men det här betyder inte att jag är ointresserad av klorofyllen. Tvärtom. Redan som litet busfrö var jag intresserad av blommor och hur de växte. Jag minns hur jag försökte odla en rosenhäck genom att sticka ner skalade rosstjälkar i jorden. Varifrån jag fick materialet till min blivande häck har

Anders Arhammar

jag förträngt, man vill ju inte öka på en mors förtvivlan. Men trots daglig vattning i tre månader hände inget med häcken.

Sedan dröjde det nästan 15 år innan jag gjorde nästa försök i odlarbranschen. Det var en apelsinkärna som jag satte i halsen, först, och strax innan andtappan förpassade mig till saligare ängder hoppade den upp och råkade hamna i jorden i en kruka med något halvdött gulnat. Och där fick den ligga.

Den apelsinkärnan är det enda som jag lyckats få att växa under alla år. Fast för tillfället är det inte mycket med trädet, efter en smärre olycka. Det slutade med att det bara var ett blad högst upp, men men gröne kompis fixar det där rätt bra. Han knipsar här och han knipsar där, så till sist är det bara en spret kvar, men en bra spret som blir anfader åt massor av annat.

Det är tack vare sådana vänner som det ändå finns blommor i min omgivning, trots mina färglösa fingrar.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Bo Jonsson Hågersten

Ledamöter

Suzanne Ahlkvist Enköping
Bertil Eklund Långshyttan
Margreth Halvarsson Partille
Sara Hjalmarsson Linköping
Christina Stenström Solna
Greta Thorén Norrköping

Ersättare

Claes Stjernström Tyresö
Anna Schéle Kristianstad
Margaretha Börjegård Gräddö
Kurt Jörgensen Dals Rostock

Förbundssekreterare

Jan-Olov Söderberg

Revisorer

Jan Nyström, aukt revisor
Lena Öst
Lars Bertil Olsson
Rolf Ström

Ersättare

Steinar Walsö-Kanstad

Valberedning

Kjell Nyholm ordförande

Gerd Mahl Nilsson
May Britt Brätner
Lars Oscarsson
Gun Lingberth

Ersättare

Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Eric Magnusson